

Sygn. akt I Ca 201/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko K. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt IX C 1731/14 upr.

1. oddala apelację;
2. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elblągu na rzecz radcy prawnego G. G. kwotę 73,80 zł (siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanej.

Sygn. akt I Ca 201/15

UZASADNIENIE

B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. w pozwie skierowanym przeciwko K. G. domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 366,30 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu od pozwanej.

Pozwana wniosła o oddalenie pozwu.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 2 marca 2015r. zasądził od pozwanej K. G. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 366,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 września 2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a ponadto przyznał ze Skarbu Państwa ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi pozwanej radcy prawnemu G. G. wynagrodzenie w kwocie 73,10 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że K. G. zawarła z (...) Bankiem Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 24 listopada 2008 roku umowę kredytu, w której zobowiązała się do spłaty kredytu w wysokości 3.560zł wraz z odsetkami w 24 ratach miesięcznych i zobowiązania tego nie uregulowała. Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz

Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. w dniu 26 kwietnia 2011r. zawarł umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Bankiem Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i nabył wierzytelność wobec pozwanej.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano opierając się przede wszystkim na dokumentach przedstawionych przez powoda oraz, przy czym ich prawdziwość i wiarygodność nie budziła większych wątpliwości i nie zostały podważone dowodami przeciwnymi.

Pozwana nie wykazała ażeby spełniła w całości swoje zobowiązanie wynikające z umowy kredytu.

Zgodnie z art. 69 Ustawy z 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2012r. poz. 1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 kc).

W świetle powyższych uregulowań, skoro pozwana nie zwróciła bankowi w całości kwoty wykorzystanego kredytu, ten uprawniony był przenieść wierzytelność (roszczenie o jej zapłatę) na rzecz powoda, który działa na podstawie przepisów Ustawy z 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2004r. Nr 146, poz. 1546). Powód, jako nowy wierzyciel, był legitymowany - zgodnie z art. 353 § 1 kc – do domagania się od pozwanej spełnienia tego świadczenia. Dlatego też w punkcie I. wyroku, na podstawie art. 69 Prawa bankowego i art. 481 § 1 i 2 kc orzeczono o spoczywającym na pozwanej obowiązku jego zwrotu wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia się w spełnieniu świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 6 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461).

O wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej orzeczono na podstawie art. § 2 Rozporządzenia w zw. z § 6 pkt. 1 Rozporządzenia, natomiast o wydatkach orzeczono na podstawie art. 96 ust. 3 Ustawy z dnia 28 lipca 2005r. Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r. poz. 1025).

W apelacji od tego wyroku pozwana zaskarżyła go w całości, zarzucając naruszenie art.233§1 kpc polegające na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i nie dokonaniu wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Skarżąca podniosła, iż przedstawiony przez powoda dokument umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie potwierdzał jednoznacznie nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej (...) Bank SA wobec pozwanej. Z umowy tej wynika, iż powód nabył od (...) Bank SA dwa pakiety wierzytelności opisane jak Pakiet Wierzytelności A i Pakiet Wierzytelności B, natomiast nie identyfikowano w nich wierzytelności wobec pozwanej. Zarzuciła również, iż dochodzone i zasądzone koszty korespondencji i koszty windykacyjne banku nie zostały należycie udowodnione.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, bądź o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz przyznanie pełnomocnikowi pozwanej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako nieusprawiedliwiona nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przypomnieć należy na wstępie, iż stosownie do obowiązującego w postępowaniu uproszczonym przepisu art. 505¹³ § 2 kpc jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wskazać trzeba, iż Sąd Rejonowy w Elblągu dokonał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego i wyciągnął z tych ustaleń słuszne wnioski, bez naruszania zasady swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 kpc oraz wyjaśnił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie. Dokonane w ten sposób ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy aprobuje, przyjmując za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Zarzuty apelacyjne wniesione przez stronę skarżącą opierały się w przeważającym zakresie na negacji ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji oraz podważaniu mocy zgromadzonych w sprawie dowodów, przejawiającej się w mniemaniu pozwanej dowolną, a nie swobodną całościową ich oceną. W tym miejscu uzasadnionym wydaje się odwołanie do dyspozycji normy art. 233 kpc, z której wynika, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez sąd pierwszej instancji, uznać należało za prawidłową i rzetelną, nienaruszającą w żadnym wypadku przepisów prawnych określonych normą art. 233 kpc. Zwrócić należy również uwagę na to, że sama subiektywna ocena i odczucia strony skarżącej w odniesieniu do rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji nie predestynują jej do negacji zapadłego w sprawie orzeczenia poprzez wskazywanie uchybień natury proceduralnej, w tym niewłaściwej oceny lub pominięcia określonych dowodów, której miałby dopuścić się sąd pierwszej instancji. Tym samym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów; nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I A Ca 1303/05, LEX nr 214251). Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05).

Odnosząc wskazywane wyżej stwierdzenia na grunt niniejszego postępowania, zaakcentować należy, iż strona skarżąca nie przedstawiła argumentów, mających przemawiać za tym, iż orzeczenie sądu pierwszej instancji opiera się na dowolności sędziowskiej oceny zebranych w sprawie dowodów i z tego też względu winno być uznane za niedopuszczalne.

Nie można było w szczególności uznać, że nie było podstaw do ustalenia faktu i wysokości zadłużenia pozwanej wobec powoda w związku z niekompletnością przedłożonych przez powoda dokumentów związanych z cesją wierzytelności przysługującej poprzedniemu wierzycielowi pozwanej. Dokumenty te w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym – niekwestionowanymi faktami i okolicznościami dotyczącymi zawarcia przez pozwaną umowy kredytu z (...) Bankiem SA, uiszczania przez pozwaną należności wynikających z umowy w datach i wysokości wskazanych w zestawieniu powoda (k.106), wezwaniami do zapłaty oraz treści wyciągu z ksiąg rachunkowych (k.5) dawały asumpt do ustaleń, jakie poczynił Sąd Rejonowy. Istota powstania zadłużenia pozwanej związana jest z nieterminowością dokonywania wpłat, czego nie zakwestionowano i nie podważono. Raty kredytu wynoszące, poza pierwszą, kwotę 148,41 zł miały być zgodnie z umową wpłacane do 24-go dnia każdego miesiąca, natomiast wpłaty

pozwanej uiszczane były po terminie, co skutkowało powstaniem zaległości odsetkowej i wypowiedzeniem umowy. (...) SA w dniu 26 kwietnia 2011r. zbył wynikającą z powstałego zadłużenia wierzytelność wobec pozwanej na rzecz powodowego Funduszu, o czym pozwana została zawiadomiona(k.118). Pozwana została wezwana do uregulowania zadłużenia pismem z dnia 21 lipca 2011r. (k.119), ale nie dokonała zapłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386§1 kpc oraz art.98§1 kpc w zw. z art.108§1 kpc w zw. z art.391§1 kpc.